

TŰZHELY HAMVÁN PARÁZSLÓ

Bár úrlap nem mérte, egy bogárhátú
viskó se ölelt makulátlanabb
lélekkel megáldott, szárnyaló álmú
fészekrakót a náderesz alatt,

és tűzhely hamván hívebben parázsló
rovást se írt le senki, míg élt ő,
sámáni szavakkal összhangot varázsló,
bólintó eperfát imádva féltő,

s a szelídséget páncélként felöltő
elszántságban se volt gerincesebb
hálát szívében szállásoló költő,
ha csendje feljajdul, minden könnye seb,

de senki sem tagadná soha le, ő
kerek földön a legtörekenyebb
császárral, királlyal szembemenő,
aki égő lelkek közt lépkedett,

hogy tiszta rímnél tisztább asszonánca
is oly szelíd és szolid és szerény,
mint levegő, amelynek fényzománca
villan máig eperfák levelén,

s a nagy ég tudja, hogy mind közül mért ő
restellte legjobban, hogy ünnepelik,
kinek hozsanna fölösleges, sértő,
s ódámra tán befogná füleit.

ROKONLELKEK

Megakad szemed az öreg pincéren,
egy villanásra szinte önarcképed,
kijutott neki is életszintéren
a jaj szerepből, hisz rögtön megérted,

ahogyan álldogál asztalnál készen,
kommandírozó arcokra tekintve,
csak szolgál, párja sincs figyelmességben,
ha meglökik, bocsánatot kér szinte,

sorolja botló nyelvvel a menüt,
amilyet csak ritkán kóstolgatott,
nem imádott ő idegen menőt,
ha fanyar édessé kavargatott,

flancoló zshivajban nyelvén a slafrok
honi szép emléke hányja bukfencét,
nem ételre éhes, nokedlis szaftot
helyette mások már kikenegették,

eszébe juthat hazája, leánya,
de elhessenti lelógó kendője,
szívdobogása döbbenten leállna,
ha felidézné, rég nincs jövődjé,

ha fizetésre kerül sor, már kellner
nyújtja a számlát, hisz ő itt leszámolt
a világgal, mely kidüllesztett mellel
illúziókat előle lerámolt,

nézel utána, míg görnyedt alakja
a te lépteiddel olvad a gőzbe,
s jobb sorsra érdemes kendőt lerakva
cammog el mindenkitől megelőzve.

VOJTINA ÚJABB ARS POETICÁJA

(MELYBEN MESTERÉRE GONDOL IRIGY HÁLÁVAL)

Irigyelem, mint valamikor régen,
ha füstölgött őt ünneplő beszéden,
ma mint porosodó relikviára
csak évfordulón gondolnak reája,

de én hálát érzek, ó, őiránta,
ki ingoványból felszínre kiránta,
s engem mint hajbókos versfaragót
oktatott, hívén, hogy jót faragott,

s lehettem a pennának egykettőre
kalamárisa és benne a lőre,
vaj' mit szólna, hogy én, Vojtina Mátyás
sugalmazom, hogy milyen a jó mártás,

a rím, a ritmus, és sok egyéb kellék
fölösleges, mert fékezik az elmét,
s igaznak égivé cicomázása
szerintem, mint macska egércincogása,

ha meg is fordul sírjában nemegyszer
ének varázsát szorgalmazó mester,
ami hibás grammatikailag,
az jó, sőt, ami mondandót kihagy,

mert én, versfaragó fűzfapoéta
vagyok költészet kalapján bokréta,
nem haragszom, dehogy, Arany Jánosra,
aki mégis a versírás fárosza,

hasztalan említem fiataloknak
a veszélyét, ó, elsodró haboknak,
nekik nevem kőbe hullámmal vájt ima,
tenger visszhangozza: Vojtina, Vojtina!